

Sygn. akt II Ka 611/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Agata Kowalska SO Karol Troć (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Jolanty Świerczewskiej - Zarzyckiej

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2021 r.

sprawy **R. C.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 12 maja 2021 r. sygn. akt II K 648/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zwalnia oskarżyciela posiłkowego od opłaty za II instancję oraz przypadającej na niego części wydatków postępowania odwoławczego stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 611/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 12 maja 2021 r., sygn. II K 648/20****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
1	<p>Z apelacji prokuratora</p> <p>Obraza przepisów postępowania – art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk, polegająca na zbyt dowolnej ocenie dowodów, nienależytym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy ujawnionych w toku przewodu sądowego, a w szczególności na dowolnym o bezkrytycznym obdarzeniu walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. C., co do okoliczności, iż działaniem swoim nie wypełnił dyspozycji art. 286 § 1 kk, nie popełnił zarzucanego mu czynu, przy jednoczesnej nieuprawnionej dyskwalifikacji zeznań pokrzywdzonego E. D. mimo, iż pokrzywdzony począwszy od zawiadomienia w roku całego postępowania przygotowawczego konsekwentnie i logicznie zeznawał o sposobie i okolicznościach oszustwa popełnionego na jego szkodę, w sytuacji gdy oskarżony R. C. podpisując się na blankiecie stanowiącym umowę</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>sprzedaży zawartą następnie z pokrzywdzonym, jako sprzedawca miał pełną świadomość, że ciągnik obciążony jest zastawem, co ostatecznie przeczy linii obrony przyjętej przez oskarżonego i daje pewność popełnienia przez niego zarzucanego czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 kk.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisów procesowych art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 366 § 1 kk i art. 410 kpk, wskazanych przez prokuratora. Ani wysunięte w apelacji zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja, nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne. Mnogość przepisów KPK przytoczonych po przecinku w treści tego samego zarzutu nie przyczyniła się do wzmocnienia wniesionego środka odwoławczego. Uwaga ta dotyczy obu wniesionych w tej sprawie apelacji – zarówno tej pochodzącej od oskarżyciela publicznego, jak i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Samo podniesienie zarzutu obrazy przepisu procesowego, bez precyzyjnego wyjaśnienia na czym dokładnie zdaniem skarżącego polega uchybienie Sądu merytorycznego w realiach konkretnej sprawy, nie obligowało Sądu Okręgowego do czynienia drobiazgowych i abstrakcyjnych rozważań na czym może polegać naruszenie tego, a nie innego przepisu ustawy procesowej. Dlatego, w niniejszych rozważaniach Sąd Okręgowy odniesie się stricte do</p>		

sedna zarzucanych uchybień. Biorąc pod uwagę, iż część zarzutów obu skarżących się pokrywała, już na wstępie pokreślenia wymagało, iż Sąd Okręgowy nie widział podstaw do sztucznego dublowania tych samych rozważań, tym bardziej, iż kierunek obu wniesionych apelacji był ten sam (obaj skarżący domagali się uchylecia wyroku uniewinniającego) i tam gdzie było to możliwe, zamieszczono stosowne odnośniki. Wobec czego niniejszy wywód Sądu Okręgowego należy odczytywać jako spójną całość, niezależnie od kolejności rubryk i technicznych kwestii, związanych z chronologią wynikającą z budowy formularza uzasadnienia sądu odwoławczego.

Przechodząc do meritum, stwierdzenia wymagało, iż obaj skarżący we wniesionych środkach odwoławczych nie przedstawili przekonującej argumentacji, która skutecznie, a nie polemicznie, podważyłaby powody uniewinnienia oskarżonego przytoczone przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym. W niniejszej sprawie u podstaw uniewinnienia legło zdekompilowanie znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk, a skoro do tego doszło, jedynym możliwym rozstrzygnięciem było wydanie przez Sąd Rejonowy wyroku uniewinniającego, do którego Sąd Odwoławczy nie miał zastrzeżeń. Odpowiadając na pytanie, czy w przedmiotowej sprawie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego i czy zakupił on traktor obarczony wadą prawną (tj. zajęty przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym) należało udzielić odpowiedzi twierdzącej. Niemniej jednak warunkiem koniecznym,

absolutnym condicio sine qua non, wypełnienia przez podsądnego kompletu znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk jest wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego przez oskarżonego, a tego ustalenia przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy nie sposób było poczynić. O zaistnieniu występku oszustwa decyduje podjęcie działań wprowadzających w błąd lub wyzyskujących go, których celem jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dla osiągnięcia korzyści majątkowej. Zatem decydujące znaczenie mają tutaj okoliczności istniejące w chwili popełniania czynu, w szczególności ów specyficzny dla przestępstwa z art. 286 § 1 kk zamiar kierunkowy. Te przesłanki w niniejszej sprawie nie zostały spełnione. Już w zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa wskazano, że wszystkie ustalenia były prowadzone z K. B., bez udziału R. C., a pokrzywdzony nie miał z nim kontaktu (k. 3). Stan zgromadzonych dowodów prowadził do jednoznacznej konstatacji, iż pokrzywdzony rzeczywiście zakupił przedmiotowy ciągnik nie od oskarżonego, lecz od K. B.. Wszelkie essentialia negotii (tj. przedmiotowo istotne elementy) umowy sprzedaży, pokrzywdzony uzgadniał nie z R. C., lecz z K. B.. To K. B., nie zaś oskarżony, pokazywał pokrzywdzonemu ciągnik i od niego pokrzywdzony nim odjechał. E. D. w ogóle nie kwestionował tego, iż zanim dowiedział się o wadach prawnych ciągnika, nigdy nie widział oskarżonego i nie miał z nim absolutnie żadnego kontaktu. Żaden dowód nie wskazuje na to, że oskarżony sprzedając K. B. ciągnik mógł mieć

przekonanie, że ten odsprzeda go dalej, a więc w zasadzie będzie przy przejściu prawa własności jedynie pośrednikiem (takie zresztą są ustalenia sądów cywilnych, orzekających w przedmiocie roszczeń pokrzywdzonego). Gdyby taki był zamiar oskarżonego (tj. że K. B., nierzetelnie zapewniony o braku wad prawnych, w ten sam stan przeświadczenia o ich braku wprowadzi dalszego nabywcę), można byłoby rozważać odpowiedzialność oskarżonego chociażby za pomocnictwo w oszustwie, dokonany przez „pośrednika”. Tymczasem jednak, jak wskazano, zebrane w sprawie dowody wskazują na to, że R. C. sprzedawał ciągnik K. B., a nie innej osobie za jego pośrednictwem, to z nim zawarł umowę sprzedaży (i w ułomnej wersji ją udokumentował), nie czyniąc ustaleń, że docelowym właścicielem jest osoba trzecia. Jednocześnie, zarówno Sąd I, jak i II instancji mógł orzekać jedynie w granicach czynu, tj. w ramach zdarzenia określonego przez oskarżyciela w akcie oskarżenia, przy uwzględnieniu daty i miejsca popełnienia czynu. Z pewnością można byłoby ustalić, że R. C. wprowadził w błąd co do braku w przedmiocie sprzedaży wad prawnych – K. B., ale nie E. D., skoro o nim (czy o kimkolwiek innym) jako potencjalnym dalszym nabywcy nie wiedział. Gdyby zarzut opiewał na K. B. jako pokrzywdzonego, losy postępowania byłyby zupełnie inne. Powyższe okoliczności były decydujące dla zasadności wydania w przedmiotowej sprawie wyroku uniewinniającego i należało mieć je na względzie rozważając zasadność zarzutów obu apelujących.

To Sąd karny ferując wyrok dokonuje subsumpcji konkretnego

zachowania konkretnego oskarżonego pod konkretną normę prawną. W przedmiotowej sprawie zachowanie oskarżonego nie pozwalało na podciągnięcie go pod normę art. 286 § 1 kk z uwagi na brak możliwości przypisania mu wprowadzenia w błąd konkretnego pokrzywdzonego – E. D.. Jednocześnie Sąd I i II instancji zgodnie z zasadą skargowości nie był uprawniony do rozważania wprowadzenia przez oskarżonego w błąd co do wad prawnych ciągnika innej osoby, tj. K. B.. Udowodnienie winy oskarżonemu musi opierać się na zgromadzonych w sprawie dowodach (a nie przypuszczeniach) i być całkowite, pewne i wolne od wątpliwości. Takiego zaś wyroku, w ocenie Sądu II instancji, nie mógł wydać Sąd Rejonowy w Łukowie.

Prokurator zupełnie nietrafnie wskazał w omawianym w tym miejscu zarzucie, że Sąd Rejonowy zdyskwalifikował zeznania E. D.. Jak już wskazano, ocena zachowania oskarżonego należy do zadań Sądu, nie zaś świadka. Jak wynika z pisemnych motywów wyroku pierwszoinstancyjnego, Sąd Rejonowy zeznania E. D. umieścił w rubryce „dowody będące podstawą ustalenia faktów” i obdarzył je wiarą, wyodrębniając z nich to, co istotne, mianowicie, że pokrzywdzony oskarżonego zobaczył po raz pierwszy dopiero w Sądzie przy rozpoznaniu sprawy cywilnej, a pojazd zakupił od K. B., nie zaś oskarżonego, o którym zresztą przed uzgodnieniem szczegółów umowy w ogóle jako o właścicielu nie słyszał. Obdarzenie przez Sąd Rejonowy wiarą wyjaśnień oskarżonego, który potwierdził spójnie z powyższym, iż nie miał żadnego kontaktu z E. D., nie znał go ani nie wiedział

o potencjalnym dalszym nabywcy, a pojazd sprzedał K. B., również nastąpiło zgodnie z art. 7 kpk. Wyciągnięte przez Sąd I instancji z powyższych relacji wnioski, chociaż były niezgodne z interesem procesowym obu skarżących, były prawidłowe.

Obowiązek nałożony na Przewodniczącego rozprawy w art. 366 § 1 kpk obejmuje wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy. Oczywiście kwestia, jakie okoliczności są „istotne”, jest ocenna, jednakże ewentualne naruszenie art. 366 § 1 kpk, musi być oceniane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Innymi słowy, należy odpowiedzieć na pytanie, czy niewyjaśnienie danej okoliczności mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne i czy gdyby ją wyjaśniono, to te ustalenia mogłyby być inne. W niniejszej sprawie we wniesionej przez prokuratora apelacji nie wykazano, jakie dokładnie okoliczności nie zostały wyjaśnione, jakie dowody pominięto i przez to, w jaki sposób wadliwie odtworzono przebieg „istotnych” dla stawianego oskarżonemu zarzutu zdarzeń, niezgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łukowie;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na ustaleniu, że R. C. działaniem swoim nie wypełnił dyspozycji zarzucanego mu czynu określonego w art. 286 § 1 kk polegającego na doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd, co do braku wad prawnych i fizycznych podczas sprzedaży ciągnika rolniczego m-ki U. (...), rok prod. 1995, numer ramy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 31.400 złotych na szkodę E. D., w sytuacji gdy pokrzywdzony w wyniku oszukańczego działania R. C. niekorzystnie rozporządził swoim mieniem, co Sąd nienależycie i niezgodnie z zasadami logicznego rozumowania ocenił, uznając zeznania pokrzywdzonego za spójne z całym zgromadzonym materiałem dowodowym, a jednocześnie poddając w wątpliwość zaistnienie zdarzenia będącego przedmiotem aktu oskarżenia zważywszy na powyższe okoliczności oraz że na umowie sprzedaży pojazdu w miejscu „sprzedającego” widniał podpis oskarżonego, nie czuwał nad prawidłowym przebiegiem rozprawy, bacząc by wyjaśnione zostały istotne okoliczności, a w tym nie skonfrontował oskarżonego z pokrzywdzonym, co w efekcie skutkowało niesłusznym</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut wtórny wobec zarzutów obrazy przepisów postępowania. Sąd Okręgowy nie stwierdził ani tzw. „błędu braku”, ani „błędu dowolności”. Zarzut oparty na art. 438 pkt 3 kpk, aby był skuteczny, nie może sprowadzać się do zakwestionowania stanowiska zaskarżonego wyroku przez lansowanie własnego poglądu na ocenę zebranego materiału dowodowego i możliwe do wyciągnięcia na jej podstawie wnioski, ale powinien wskazywać na konkretne nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu I instancji, czego omawiana apelacja nie spełniła. Konfrontacja przesłuchiwanym osób jest czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który nie ma obowiązku jej przeprowadzenia w każdym wypadku sprzeczności w oświadczeniach dowodowych, nawet jeśli zainteresowane strony tego się domagają. Skoro relacje oskarżonego R. C. i pokrzywdzonego E. D. były spójne co do meritum, tj. co do tego, że nie spotkali się wcześniej i E. D. zakupił pojazd od K. B., to Sąd Okręgowy podobnie jak Sąd I instancji nie widział jakichkolwiek podstaw i racjonalnych przesłanek do uznania konieczności przeprowadzenia między nimi konfrontacji, aby wydać prawidłowy wyrok. Zgodnie z art. 172 kpk, osoby przesłuchiwane mogą być konfrontowane w celu wyjaśnienia sprzeczności. W kontekście powyższego, o sprzecznościach dotyczących</p>		

<p>okoliczności zawarcia umowy kupna pojazdu (kto komu sprzedał, za jaką kwotę i gdzie), nie było mowy. Raz jeszcze podkreślić należy, iż ocena prawna zachowania oskarżonego należy do zadań Sądu nie zaś osób oskarżonych i świadków. Ponadto do wypełnienia znamion przestępstwa a z art. 286 § 1 kk konieczne jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd (bezpośrednio lub umyślnie za pośrednictwem innej osoby, nawet działającej nieumyślnie), a w tym zakresie zebrane dowody, jak wcześniej wskazano, nie pozwoliły na dokonanie pozytywnych ustaleń faktycznych, że oskarżony albo bezpośrednio, albo za pośrednictwem K. B., chciał docelowego nabywcę ciągnika wprowadzić w błąd.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łukowie;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p><i>Z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego</i> <i>Mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów</i></p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 366 § 1 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk, poprzez:

a) niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, niezgodne z regułami zasady swobodnej oceny dowodów dowolne dokonanie oceny niektórych dowodów, ich wybiórczą ocenę oraz dowolne uznanie, którym dowodom Sąd daje wiarę, a którym odmawia mocy dowodowej, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z jego wcześniejszymi zeznaniami składanymi w trakcie postępowań cywilnych (o zapłatę i o zwolnienie przedmiotu spod egzekucji), gdzie wskazywał, że on i pokrzywdzony byli stronami umowy sprzedaży, a także że miał wiedzę o zajęciu ciągnika;

b) niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę dowodów, a w szczególności poprzez pominięcie dowodu z umowy z dnia 22 listopada 2004 r., pod którą podpisał się oskarżony oraz pokrzywdzony, a w której oskarżony jednoznacznie oświadczył, że sprzedawany ciągnik jest bez wad prawnych, mimo że posiadał wiedzę o zajęciu;

c) błędną ocenę zgromadzonych dowodów, polegającą na braku wyprowadzenia wniosku, że K. B. nie działał na polecenie, bądź za zgodą R. C., wypełniając w jego imieniu umowę sprzedaży ciągnika;

d) błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, polegającą na braku uznania, że działanie R. C. polegające na zatajeniu informacji dotyczącej zajęcia ciągnika nie doprowadziło do pokrzywdzenia E. D., a w szczególności informacji ze

	<p>Starostwa dotyczącej wiedzy R. C. o zajęciu ciągnika (k. 49, k. 210),</p> <p>co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><i>Dotychczasowa argumentacja odpierająca zarzuty prokuratorskie zachowuje aktualność również w ocenie zarzutów wysuniętych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.</i> Skarżący ten nie miał racji zarzucając Sądowi I instancji wybiórczą ocenę dowodów. Krytyka odwoławcza pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania w zaskarżonym wyroku dokonane przez Sąd merytorycznym, jeśli tego nie czyni, a ogranicza się jedynie do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, to nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona. Skarżący postulując uwzględnienie przez Sąd karny relacji oskarżonego złożonych na potrzeby postępowań cywilnych zupełnie pomija, iż naruszałoby to jeden z podstawowych zakazów dowodowych, istniejących w procedurze karnej, tj. zakaz wykorzystania przy przesłuchaniu oskarżonego jego zeznań złożonych uprzednio w charakterze świadka (art. 389 § 1 kpk w zw. z art. 391 § 2 kpk). Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, odczytanie protokołu zeznań, jakie oskarżony złożył w postępowaniu przygotowawczym w tej samej w sprawie w charakterze świadka, nie jest dopuszczalne nawet wtedy, gdy oskarżony o to wnosi (por.</p>		

uchwała SN z 8.02.1995 r., I KZP 37/94, OSNKW 1995, nr 3-4, poz. 15, LEX). Tymczasem skarżący w tej w istocie żądał jeszcze dalej posuniętego naruszenia w/w zakazu dowodowego. Przechodząc dalej, wbrew twierdzeniom pełnomocnika, nie zostało to pominięte przez Sąd Rejonowy, lecz umieszone w rubryce 2.2 tabelarycznego uzasadnienia, tj. w gronie dowodów niemających znaczenia dla ustalenia faktów. Decydujące znaczenie miały tutaj okoliczności zawarcia umowy sprzedaży, zawartej w rzeczywistości między K. B. a E. D., relacjonowane przez oskarżonego i pokrzywdzonego jednolicie, a zatem zważenia wymagało, czego domagał się ów skarżący - poczynienia ustaleń faktycznych na podstawie samego dokumentu umowy, a nie tego, co odnośnie warunków zakupu ciągnika zeznali spójnie jego mocodawca i oskarżony. Umowa co do zasady jest zawierana po pewnych negocjacjach i jest ich wypadkową – strony, deklarujące się jako uprawnione do jej zawarcia, umawiają się co do jej kluczowych elementów, a następnie, po zawarciu porozumienia, je spisują. Nie można forsować tezy przeciwnej, że dokument, będący ciągiem dalszym porozumienia, a wynikający ze wskazanej przez pokrzywdzonego okoliczności, że sprzedający dopiero na koniec przyznał, że ciągnik nie jest na niego przerejestrowany i dysponuje jedynie umową in blanco od poprzedniego właściciela, jest elementem pierwotnym. Nie można twierdzić, że pokrzywdzony najpierw zobaczył dokument lub dowiedział się o jego treści, w szczególności co do osoby, formalnie (jako że faktycznie umowa C.-B. została prawnie zawarta) wskazanej jako właściciel, a dopiero później z niewłaścicielem negocjował warunki

umowy. Wyprowadzenie wniosku, że K. B. działał na polecenie bądź za zgodą R. C., wypełniając w jego imieniu umowę sprzedaży ciągnika, w ocenie Sądu Okręgowego, nastąpiłoby wbrew zgromadzonym w tej sprawie dowodom, stanowiąc czysto gołosłowną hipotezę. Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 maja 2006 r., sygn. II AKa 72/06 nie jest ani wystarczające, ani skuteczne jedynie teoretyczne i gołosłowne wysłowienie pewnej hipotetycznej możliwości i na tej tylko podstawie formułowanie zarzutu, że ustalenia sądu są błędne, bowiem tej ewentualności nie uwzględniają lub też nie stanowią jej bezwzględno zaprzeczenia. Każde dowodowe twierdzenie wymaga uwiarygodnienia, poprzez wskazanie na fakty realnie istniejące i poddające się obiektywnemu poznaniu procesowemu. Bez takiego zaś wymogu zakwestionowane mogłyby zostać wszelkie dowody i ustalenia sądu, a sąd byłby wkląany w niekończące się i w wielu wypadkach całkowicie nierealne procedury badania tych hipotez i ich dowodowego weryfikowania (OSA 2007 nr 1, poz. 4, str. 50, KZS 2006 nr 9, poz. 54, OSA/Wr. 2007 nr 1, poz. 23, Legalis Numer 80195). Jak już wskazano, przy stanie zgromadzonych dowodów rozważanie wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego przez oskarżonego nie znajdowało żadnego oparcia, a rozważanie pokrzywdzenia K. B. nastąpiłoby poza granicami zarzutu z aktu oskarżenia.

Wniosek

<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>4.</p>	<p><i>Mająca wpływ na treść ww. orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk</i>, poprzez brak przeprowadzenia postępowania dowodowego:</p> <p>a) w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy w Sądzie Rejonowym w Łukowie, sygn. akt I C 304/16, a w szczególności z braku odtworzenia i odczytania zeznań składanych przez oskarżonego, w których jednoznacznie potwierdzał, że był on stroną umowy sprzedaży ciągnika, a także że miał on wiedzę na temat zajęcia ciągnika;</p> <p>b) Sądzie Rejonowym w Białymstoku, sygn. akt I C 1464/15, a w szczególności z braku odtworzenia i odczytania zeznań składanych przez oskarżonego, w których jednoznacznie potwierdzał, że był on stroną umowy sprzedaży ciągnika, a także że miał on wiedzę na temat zajęcia ciągnika;</p> <p>c) poprzez zwrócenie się do Komornika Sądowego T. Ż. o akta postępowania Km 206/11, Km 207/11 oraz Km 471/14, z których</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>wynika, że ciągnik był przedmiotem zajęcia egzekucyjnego;</p> <p>d) brak zwrócenia się do Wydziału Komunikacji w K. o przekazanie całości dokumentów dotyczących postępowania w sprawie ciągnika oraz wskazania osoby, która zajmowała się prowadzeniem sprawy przed urzędem, a tym samym brak przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka;</p> <p>e) pominięcie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (k. 49 i k. 210), z których wynika, że Starostwo w dniu 17 września 2014 r. poinformowało R. C. o tym, że ciągnik jest przedmiotem zajęcia komorniczego, co miało miejsce przed dniem sprzedaży ciągnika pokrzywdzonemu;</p> <p>f) poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodów zmierzających do ustalenia istotnych okoliczności zdarzenia, w szczególności poprzez pominięcie pisma komornika T. Ż. (data wpływu do akt 5.05.2020 r.);</p> <p>g) brak przesłuchania przed Sądem Rejonowym D. D..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zakaz dowodowy wykorzystania przy przesłuchaniu oskarżonego jego zeznań złożonych uprzednio w charakterze świadka Sąd Okręgowy omówił już, poddając pod rozwagę poprzedni zarzut w rubryce 3.3. W postępowaniu pierwszoinstancyjnym i w zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy dokładnie wyjaśnił, kto rzeczywiście, a nie tylko na papierze, tj.</p>		

na umowie, był stroną umowy sprzedaży, zawartej przez E. D.. To, że ciągnik był przedmiotem zajęcia egzekucyjnego nie było kwestionowane w niniejszym postępowaniu od samego początku, a zatem zwrócić się do Komornika Sądowego T. Ż. o akta postępowania Km 206/11, Km 207/11 oraz Km 471/14 stanowiłoby przeprowadzenie dowodu na okoliczność, która jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy (art. 170 § 1 pkt 2 przesłanka 2 kpk). Analogicznie należało ocenić podpunkt f) niniejszego zarzutu. Wbrew temu co wynikałoby z podpunktu d) i g) – urzędnik prowadzący sprawę przedmiotowego ciągnika z Wydziału Komunikacji w K. – D. D. została przesłuchana w niniejszym postępowaniu (k. 237-238, 289-290, 265, 328-329 i 333-334). Po raz kolejny jednak okoliczność w postaci tego, że R. C. został w dniu 17.09.2014 r. poinformowany o istniejącym zajęciu komorniczym nie była kwestionowana.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.

Zarzut

5.	<p>Mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art. 391 § 1 kpk, poprzez brak odczytania świadkowi K. B. jego zeznań składanych w sprawie przed Sądem Rejonowym w Łukowie (I C 304/16) oraz w Sądzie Rejonowym w Białymstoku (I C 1464/15), gdzie świadek jednoznacznie wskazywał, że R. C. zapewniał o braku wad prawnych ciągnika, a także że świadomie i samodzielnie wypełnił umowę sprzedaży ciągnika celem jej zawarcia z inną osobą.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zob. rubryka 3.3.		
Wniosek		
- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
4.	<p>Mająca wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony nie miał wiedzy o wadach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>prawnych ciągnika, w sytuacji gdy w trakcie postępowań cywilnych jednoznacznie wskazywał na to, że ciągnik jest zajęty, bowiem uzyskał taką wiedzę z Wydziału Komunikacji, brak zadania przez Sąd jakichkolwiek pytań w tym zakresie.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zasadniczo zauważyć należy, że w żadnym fragmencie zaskarżonego orzeczenia (czy jego uzasadnienia) Sąd I instancji nie stwierdził, że oskarżony nie miał wiedzy o komorniczym zajęciu ciągnika, nadto przyczyny uniewinnienia oskarżonego były inne, a zatem ten zarzut skarżącego ich nie podważył. Rozważanie zasadności tego zarzutu pozostawało zatem poza zakresem oceny zaskarżonego wyroku. Jak już wskazano – znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk zostały zdekompilowane poprzez brak udowodnienia w niniejszym postępowaniu wprowadzenia przez oskarżonego w błąd konkretnego pokrzywdzonego - E. D. w konkretnej dacie i konkretnym miejscu.</p>		
Wniosek		
- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
5.	<p><i>Mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku,</i> poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony nie zawarł z pokrzywdzonym umowy sprzedaży ciągnika, w sytuacji gdy świadomie wypełnił umowę sprzedaży oświadczając, że ciągnik jest wolny od wad, a tym samym godził się na zawarcie poprzez pośrednika K. B., zatajając fakt zajęcia ciągnika przez Komornika Sądowego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut polemiczny wobec przyczyn uniewinnienia podanych w rubryce 3.1.</p> <p>Sąd karny w prawidłowy sposób badając wyczerpania przez oskarżonego znamion z art. 286 § 1 kk i wydając wyrok, uwzględnił kto rzeczywiście zawarł umowę sprzedaży i kto był jej stroną (vide ustalenia faktyczne 1-3 z rubryki 1.1 tabelarycznego uzasadnienia Sądu I instancji (k.752), a nie kto widniał jako sprzedawca na blankiecie umowy, jak też, czy oskarżony miał świadomość istnienia dalszej, potencjalnej strony umowy.</p>		
Wniosek		

<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
	<p>Zarzut</p>	
<p>6.</p>	<p><i>Mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku</i> poprzez błędne przyjęcie, że wypełnienie przez K. B. umowy sprzedaży ciągnika nie zostało dokonane za zgodą R. C., bowiem w takim przypadku Sąd Rejonowy powinien dokonać zawiadomienia organów ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa z art. 270 § 2 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W niniejszej sprawie badano wyłącznie odpowiedzialność karną oskarżonego, nie zaś odpowiedzialność karną K. B.. Żaden dowód (jak już wskazywano) nie potwierdza tezy apelacji o wiedzy oskarżonego, że stroną kupującą miał być ktoś inny niż K. B., nie mógł on więc akceptować wypełnienia formularza umowy danymi innymi, niż ustalonymi przez niego podczas negocjacji z K. B..</p>		

Wniosek		
- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
7.	<i>Mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku,</i> poprzez błędne przyjęcie, że R. C. sprzedał ciągnik K. B., w sytuacji gdy umowa sprzedaży ciągnika została podpisana przez oskarżonego i pokrzywdzonego, a K. B. był osobą pośredniczącą w sprzedaży ciągnika.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut wtórny wobec dotychczasowej argumentacji i podania przyczyn uniewinnienia w rubryce 3.1.		
Wniosek		
- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność obu wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 632 kpk, art. 636 § 1 i 2 kpk oraz art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżyciela posiłkowego od opłaty za II instancję oraz przypadającej na niego części wydatków postępowania odwoławczego, stwierdzając, że te ostatnie poniesie Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana